

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. III. emelet.

A t. olvasóink szives elnézését kérjük a Békeharang két számának elmaradásáért. Ez nagy sajnálatunkra az új sajtótörvény következménye volt. A szükséges sok okmány beszerzése és egyéb utánjárások sok időt vettek igénybe. Ezentúl azonban már minden hónap elsején reggel pontosan meg fog jelenni. **A kiadóhivatal.**

Advent.

Jézus eljövételének időszaka mindig felmelegítette a hívő keresztények szívét. Napjainkban újra, még fokozottabb reménységgel tekintünk Jézus szeretete felé. Ez a szeretet nagy és hatalmas. És minél kisebbnek és tehetetlenebbeknek érezzük magunkat, annál inkább kívánjuk, hogy Jézus minél előbb mutassa meg az Ő nagy hatalmát.

Mikor valakit várunk, felkészülünk az érkező fogadására. A mindennapi élet ezer gondja és a válságos idők izgalmi sokszor megakadályoznak minket abban, hogy Istenünk arcát úgy keressük és úgy lássuk meg, hogy az számunkra valóban erőt és örömet jelentsen. Itt van az adventi időszak jelentősége számunkra. Ez egy várakozási idő. Ilyenkor mindenki készül valamire. Fontos hát, hogy ne felejtjük el, hogy Istenünk befogadására is felkészüljünk. Ezt ugyan minden nap meg kellene tenni, de az adventi időszakot semmiképpen sem szabad elszalasztanunk. Meg kell egy pillanatra állani. Mi, akik mindig csak kívül keresünk mindent, most tekintsünk egy kicsit befelé is. Nézzük meg: mi van szívünkben, mert oda azt zárjuk be, amit szeretünk. Ha nem találhánk meg szívünkben, életünkben Jézust, nem lesz-e ez az adventi időszak számunkra ama kedves idő, amelyet igazi boldogságunk elnyerésére ki szabad és kell használnunk?

Isten sohasem tesz valamit ok és cél nélkül. Tehát mi is tegyük fel azt a kérdést, amely az adventi időszakot számunkra igazán értékesé fogja tenni. Mit várok én az eljövendő Jézustól? Mi az amit általa elnyerni szeretnénk? Ha azt mondom: Olyan nehéz az

életem. annyi sok bajom van, hogy nem boldogulok többé Isten nélkül, úgy helyesen beszélek. De szabad és kell is magamon túl, másokra is gondolnom. Ilyenformán: Oly sok embertől hallok, hogy elfáradt és alig bírja az életét. Olyan sokan untak bele a világba és abba amit ez nekik nyújt. Ninesen senki, aki nekik utmutatást, világosságot és vigaszt nyújthatna? Istenem, jöjj hozzám ez adventi időszakban, hogy ne csak magam, hanem általam sokan megtanuljanak Téged keresni, Tereád várni!

Igy már nem hideg önzés a szent adventi időszak, hanem kezdű visszatükrözni azt a nagy Szeretetet, amely kinyilvánult ebben a szent időben. Jézus nem egy vagy két ember Üdvözítője akar lenni, hanem a világ Üdvözítője. De, hogy ne csupán te, hanem sokan megismerjék Jézust, ahhoz neked is hozzá kell járulni. Aki egyszer Jézus arcába tekintett, annak arcáról az adventi fénynek kell kisugároznia. Erre várnak ma embertársaid. Ha igazi adventet akarsz ünnepelni, úgy ne felejtse el szenvedő és utat kereső testvéredet sem.

T.

A titkos szolgálatról.

Te pedig mikor imádkozol, menj be a belső szobádba, zárd be az ajtót és úgy imádkozzál a te láthatatlan Atyádhoz és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván. Máté 6, 6.

Ebben a versben az Ur megismertette velünk az Ő-érte való szolgálatunk minden sikerének titkát. A mi külső szolgálatunk teljesen a titokban végzett szolgálatunktól függ. A kettő együtt jár és szét nem választható.

Az, aki elhanyagolja a titkos szolgálatot, a zárt ajtó mögött, előbb vagy utóbb megszegyenül. Az az egyház, amely nem helyez elég súlyt erre a titkos szolgálatra, a maga idejében nélkülözni fogja a lelki erőt és a győzelmeket. A titkos közbenjáró imádság Isten országának behozataláért munkánkban minden erő, előrehaladás és siker forrása. Ha imádkozunk titokban, Ő aki titokba lát, megfizet nekünk nyilván.

A bibliában levő ierétek, amelyek imával függnek össze, számosak. Tekintsünk néhányra ezek közül: Bármit kértek az én nevemben, megteszem, hogy megdicsőüljön az Atya a fiában. Ha valamit kértek az én nevemben, én megeselekszem.“ Ján. 14,13,14. „Kérd tőlem s odaadom neked a pogányokat örökségül és birtokodul a föld határait.“ Zsolt 2,8. Es ezt ismét az Új Testamentumból: „Mindazt amit imádságban hittel kértek, megkapjátok.“ Máté 21,22. Egy fiatal diák, aki lelkésznek készült, mikor felfedezte e verset izgatottan kiáltott fel: „Úgy, hát ez egy csodálatos ígélet, úgy látszik, hogy teljesen határtalan.“ Valóban a lehetőségek korlátlanok, ha felhasználjuk ezen ígéleteket és sok időt szentelünk titkos imádságra.

Kipróbált ut ez. Működik. Megnyitott zárt ajtókat, legyőzött szinte átláthatatlan nehézségeket és eszköze volt nagy lelki áldásoknak. Ez a kifejezés „Az imádság megváltoztatja a dolgokat“ nem pusztán egy kifejezés, hanem egy tapasztalt valóság.

A példák, amelyek ezt igazolják, számosak. — Két velem ismerős norvég misszionárius, akik Indiában dolgoztak, felfedezték ezt az igazságot. Több éven át munkálkodtak Indiában, de úgy érezték, hogy munkájuk nem hozta meg a kívánatos eredményeket. Egy éjszaka az asszony e szavakat hallotta: „Olvasd el Máté 7,8.“ Kinyitotta Bibliáját és a vonatkozó szavak ekként hangzottak: „Mert mindenki, aki kér kap.“ Az éjszaka esőndjében a Lélek szólni kezdett hozzá és ő kérdezte magát: Ez talán a megoldás, ez az oka, mi talán nem kaptunk, mert nem úgy kértünk, ahogy kellett volna? Másnap, reggelinél egy vendég, aki az áhítatot tartotta, ugyanazt az ígét olvasta, amelyet ő az éjjel kapott. Ő azután elbeszélte, hogyan kapta ugyanazt az ígét és ezen misszionárius pár elkezdte magát komoly, uraló könyörgésnek odaszentelni. A misszionáriusok munkatársai észrevették, hogy valami új került ezen kettő életébe, az indiai munkások és a keresztények is észrevették és nem sokára a nem keresztények a környező falvakból jöttek érdeklődni az üdvösség útja iránt. Csodálatos dolgok történtek azon az állomáson és ők ezt mind az imádság módjára vezették vissza.

Egy idő előtt mi Hisszárban, az én indiai állomáson, egy súlyos és megpróbáltatásokkal teljes időn mentünk keresztül. Csaknem

kétségbeestünk, mert úgy látszott, mintha a sötétség összes hatalmai ellenünk esküdtek volna. Néhányan az indiai tanítók közül esatlakoztak hozzánk imádságaikkal és miután egy ideig imádkoztunk, azt a vezetést nyertük, hogy egy indiai nő evangelistát hívjunk segítségül. Ő hétfőn este érkezett meg és esütörtökön reggel az Úr csodálatos módon válaszolt imádságainkra. Minden megvilágosodott, minden probléma megoldódott és az atmoszféra oly tiszta és oly kellemes volt, mint a levegő, a frissen hullott eső után. Az imádkozás kifizeti magát.

Ami Koreában történt néhány esztendővel ezelőtt, azt közülünk a legtöbbben tudják. Néhány misszionárius elhatározta, hogy naponta délben találkozni imádkozás végett. Egy hónap múlva tagjaik egyike azt javasolta, hogy miután semmi sem történt, szüntessék be az imaórákat. Imádkozzunk odahaza, amint azt jónak látjuk, mondotta ő. A többiek, ellenben tiltakoztak ez ellen és inkább azt javasolták, hogy az eddiginél is több időt töltsenek imádságban minden nap. Így folytatták a a mindennapos imaórákat négy hónapon keresztül. Akkor azután egyszerre megkezdődött az áldás kitöltése. Az istentiszteleteket megszakították itt és ott sirással és bűnvallással. Végre egy hatalmas ébredés tört ki. A misszionáriusok egyike kijelentette: „Jól kifizette magát, hogy több hónapon át imádkoztunk, mert amikor Isten a Szentlelket adta, többet tudott elvégezni egy fél nap alatt, mint az összes misszionáriusok együtt egy fél év alatt végezhetek volna el. Ami Koreában lehetséges, lehetséges mindenütt és még ma is.

Az ilyen feleletek történeteit megsokszorozhatjuk minden országból és területről, ahol keresztény munka folyik. Ezek azt bizonyítják, hogy valamennyi lelki szorgalomnak és Isten hatalmának valamennyi megnyilvánulásának eredete és forrása a titkos közbenjáró könyörgésben van. Kitartó, uraló és hívő imádkozás mindig gyümölcsöt fog teremni.

Fatális dolog az imádkozást abbahagyni. Minden egyház állapota egyezik ima életével. Egy afrikai missziói területről származik a következő történet: A benszüllött keresztények egy bizonyos állomáson találtak maguknak egy helyet az erdőben, ahová gyakran visszavonultak imádkozás céljából. Ez az egész gyülekezet áldás forrása volt. Az állomás misszionáriusának el kellett őket hagyni kb. egy esztendőre, de az ő utolsó szavai hozzá ezek voltak: „Tartsátok nyitva az utat imahelyetekhez, ne engedjétek meg, hogy növények nőjjenek rajta.“ Mikor a misszionárius ezen távolléte után ismét visszatért, az első gondja volt az ösvény, amely az imahelyhez vezetett. Mielőtt egybegyűjtötte volna a keresztényeket, egyedül ment ki az erdőbe és az ő nagy szomorúságára az utat az imahelyhez gazzal és fűvel benöve találta. Nem volt az ut nyitva

tartva állandó használat útján. Abban a pillanatban ismerte az egyház állapotát és a keresztények lelkiállapotát, nem volt rá szükség, hogy erről neki jelentést adjanak, az átnőtt ut az imahelyhez elmondta a történetet. Egy kicsit később, amikor a keresztények gyülekezetében, elmondták neki szomorú helyzetüket, az egész gyülekezettel kiment az erdőbe és megmutatta nekik az átnőtt utat, amely az ő könyörgésük szentélyéhez vezetett. Ha valamely egyház előre akar haladni, a legfontosabb teendője és szükséglete, hogy tartsa nyitva az imádságos helyéhez vezető útját.

Az imára való felhívás a Biblia számos helyéről hangzik felénk. Ésaiás 62, 6—7-ből jön ez: „Ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! És ne hagyjatok nyugtot neki, amíg meg nem ujitja és dicsővé nem teszi Jeruzsálemet e földön.“ A mester saját ajkáról halljuk ezt a meghívást: „Jöjjetek ti külön.“ Mi a Mestert magát látjuk elküldeni a tömeget és visszavonulni a magányba imádkozni. Valaki helyesen mondja: Nem kell-e feltennünk azt, hogy a népet azért küldte el, a magányt azért kereste és magát az imádságnak azért adta oda, mert azt hitte, hogy ezt eselekedvén másoknak a legnagyobb szolgálatot teszi?

A világnak ma közbenjáró imádkozókra van szüksége, férfiakra és nőkre, akik Krisztus munkatársai akarnak lenni, nemesak a munkában, hanem a közbenjáró könyörgésben is. Egy fiatal misszionárius arról a szándékáról írt Hudson Taylornak, hogy egy új tartományban kíván munkát kezdeni. Hudson Taylor a levélre válaszul a fiatal misszionáriusnak ezt a csodálatra méltó választ adta: „Ha le akarja győzni ama tartományt, úgy térden kell előrehaladnia.“ Ha győzni akarunk ama területen, amelyre minket Isten állított szolgálatba, úgy nekünk is térdeinken kell előrehaladnunk. Csak ez és semmi más, csak ez hozza meg nekünk a győzelmet. Meg vagyok győződve róla, hogy a Methodizmusnak minden országban nagy jövője lesz, ha ezen az úton haladunk — térdeinken.

Angolból: T.

A kopenhágai konferencia.

Augusztus hó 2—6-ig Kopenhágában, Dánia szép fővárosában összegyűltek az európai Methodista Egyház delegátusai, Huszonegy nemzet volt képviselve. Egyik delegátus mondja nekem, hogy a methodisták mindenütt egyformák és mindenütt otthon érzik magukat, akárhová mennek. És ez igaz. Ezt csodálta meg egyszer egy német kórházban egy beteg, amikor egy egészen addig ismeretlen nővel látott társalogni. Nagy dolog az, hogy a hívő keresztények általában egyformák, megértik egymást és jól érzik magukat ha együtt vannak. Így volt ez Kopenhágában is.

A konferencia úgy jött létre, hogy májusban egyesült a Methodizmusnak három ága, melyek közül kettő volt képviselve Európában. Így először gyűltek össze az európai összes methodizmus képviselői, hogy egymásnak áldására és örömére lehessenek. A két missziói titkár sokat fáradozott azon, hogy anyagilag lehetővé tegye ezt a konferenciát, ami sikerült az által, hogy többen külön áldozatot ajánlottak fel e fontos konferencia megvalósításához.

Koppenhága egy igen szép város a tenger mellett. Ami a mi tájainkról odakerült idegent leginkább lepi meg, az a rengeteg kerékpár. Milliós városban a kerékpárok ezrei mennek a fő utvonalakon, amíg nálunk alig látható, sőt egyenesen tilalmasak számukra a fő utvonalak.

A methodistáknak két templomuk van a dán fővárosban. Egy nagyobb és egy kisebb. A nagyobbat „Jeruzsálem“ templomnak hívják. Ez megfelel egy nagyobb protestáns templomnak, ahogy azokat ismerjük nálunk is. Az alsó karzat a templom három fala mentén fut körül, a felső karzat csak a bejárat felett van. Így a templom befogadó képessége elég nagy. Több mint ezer ember könnyen elfér benne. A toronyban harang is van, amely az istentisztelet előtt megszólal hívó hangjával. A templom alatt egyesületi célokra vannak helyiségek, ami igen célszerűnek bizonyult. Ebben a nagyobb helyiségben gyűlt össze a kb. 250 delegátus. Naponkint áhitattal kezdődött a program lebonyolítása. Az egyik ilyen áhitatot a mai számunk első oldalán közöljük.

A megnyitó estén püspöki ornátusában megjelent Dr. H. F. Damgaard a kopenhágai evang. püspök és hosszabb dán és német nyelven üdvözölte az egybegyűlt konferenciát. Ami nekünk oly jól esett e beszédből, azok a megállapítások voltak, hogy a Methodizmus általában a világon, de Dániában külön is mennyi áldás közvetítője volt. Igen, ma már a magasabb álláspontot elfoglaló pártatlan egyházi férfiak tudják azt, hogy ha a Methodista prédikátor valahol szerény munkájába kezd, mit jelent ez az egyház és a város számára is. Nem azt látják, hogy egy idegen beleavatkozik más ember dolgába, hanem látják, hogy olyan munkát végez el, amelyre Isten küldte ki és hasznára lesz ez a munka azok számára is, akik kezdetben szeretnék azt elnyomni.

Az európai methodista püspökökön kívül voltak vendég püspökök is, úgy, hogy heten voltak együtt. Mindig örömet és áldást hoztak kisebb vagy nagyobb beszédekkel a hallgatóságnak. Azt mondani sem kell, hogy különösen este mindig tulzsufolt volt a templom. Az Urvaesora különösen áldásos volt, bár számunkra szokatlan ugynevezett „egyes kehely“-ből vettük a bort.

Nagyon érdekes volt egyik nap az amster-

dami keresztény ifjusági világkonferencia egy csoportjának látogatása. Ugyanis a mi konferenciánk előtt volt ez a világkonferencia, amelyen mintegy 1700 fiatal keresztény, nő és férfi volt együtt. Az ő témájuk: „Christus Victor“ vagyis Krisztus — győző volt. Ezen látogató csoportban voltak feketék, barnák és sárgák is a fehéreken kívül. Több bizonyágtétel-hangzott el és néhány lelkes énekszámot is adtak elő. Persze mindez angol nyelven történt.

Talán kérdezi valaki, hogy hogyan értették meg egymást a 21 nemzet képviselői. Erre azt kell felelnünk, hogy a methodisták szeretik az angol nyelvet tanulni és így igen sokan angol nyelven beszélgettek egymással. De a német nyelvet is igen sokan bírták, úgy hogy mi magyar delegátusok szinte mindenkivel tudtunk valahogyan beszélni. Érdekes, hogy találkoztunk egy finn delegátussal, név szerint Sulinál Suló-val, aki magyarul is tudott elég jól. Tehát ebéd közben, ha közelébe jutottunk magyarul beszélgettünk. Most kölcsönösen cseréljük lapjainkat. Tehát a Békehang most már eljut Helsinkibe is, Finnország fővárosába.

Nagyon érdekes volt egyik nap a székes-

egyházban látogatásunk. Együtt vonultunk be a gyönyörű templomba, amelynek oltárán áll, a hírneves Thorwaldsen Krisztus szobra. A templom bejáratánál két lelkész állott üdvözlésünkre. Mikor az összes delegátusok elhelyezkedtek, orgonán művészi egyházi zenét adtak. Majd az egyik lelkész a szószékre lépett és rövid imádság után angol nyelven köszöntötte a megjelent delegátusokat. Köszönetet mondott megjelenésünkért, majd elmondta a székesegyház történetét. Thorwaldsentől van nemcsak az oltáron álló Krisztus, hanem a templomban körül álló szobrok is, amelyek az apostolokat ábrázolják. Ezen szobrok értéke és bese igen nagy.

Nagyon felemelő és megalapító volt a záró-istentisztelet is, amelyen Nielsen, a legidősebb methodista püspök tartott záró beszédet. Végezetül az összes delegátusok egymás kezét fogva tettek fogadalmat a Krisztushoz való ragaszkodásukra és azon egység fenntartására, amelyre Krisztus hívott el mindnyájunkat. Isten iránti hálával szívünkben tértünk haza, új meglátással gazdagodva. Nagy a mi Istenünk és nagy az a szolgálat, amelyre minket elhívott. Legyünk hűségesek: mindegyik a maga helyén!

T.

A visszacsatolt kárpátaljai gyülekezeteinkről.

Mint már korábbi számunkban jeleztük, a kárpátaljai területek visszacsatolásával a mi munkamezőnk is megnagyobbult. A magyar methodista misszió átvette a cseh methodista testvérek által kezdeményezett kárpátaljai munkát. Ezt az átvételt igen sikerült módon jelképezte a nyíregyházi gyülekezet, amikor augusztus 12—15-ig kirándulás keretében meglátogatta az itteni testvéreket és kölcsönös megismerkedés által kedvükre ölelték elszakított testvéreiket. A kirándulás ifjusági jellegű volt, de résztvettek benne a gyülekezet vénei közül is néhányan.

Az első nap Ungvár megtekintésével telt el, alaposan szemügyre vettük az imaházat is, mely a predikátorlakással és a hozzátartozó szép kerttel pompás benyomást keltett. Sajnálatlaltal vettük tudomásul, hogy a gyülekezet megszervezése egyre késik, úgyhogy itt alig találtunk methodista testvéreket. Súlyosbította a helyzetet az a körülmény, hogy a gyülekezet törzsét képező cseh methodisták predikátorokkal együtt visszaköltöztek hazájukba. Annál nagyobb volt az örömünk, amikor

a környező falvakból kerékpáron számos orosz és szlovák testvér keresett fel bennünket. Ezek természetesen szlovák nyelven érintkeztek nyíregyházi testvéreinkkel. M. M.

(Folyt. köv.)

Kiadja: Keresztlyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János

Nyomatott Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.